

KANATSIZ KELEBEK

Baharın ılık havası yüzümü okşuyor, ruhumu içine katmak istercesine esiyordu. Hiç olmadığım kadar huzurluydum sanki... İçimde bir çocuk koşuyor, benim tutamadığım her şeyi kucaklıyordu. Yalnızdım ve gökyüzü maviydi...

Bir adım...

Buraya nasıl gelmişim? Nasıl bu kadar özgür hissediyordum? Kanatları koparılmış bir kelebekken, şimdi bir çift kuşkanadı takılmıştı yüreğime. Şehrin mâtemli sûretinden, insanların acıyan bakışlarından uzaktaydım. Sadece birkaç adım sonra bitecekti tüm acılarım.

Bir adım daha...

Yeşil otları acımasızca ezerken, az sonra bedenimi bırakacağım Karadeniz'in haşin dalgaları kulaklarımda çınılıyordu. Tam 20 yıl önce annemin kendini sulara bıraktığı yerdeydim. Uçurumun kenarında... Zaten hep uçurumun kenarında yaşamamış mıydım? Her acı söz, her vah vah beni derin uçurumlardan aşağı atmıyor muydu? İşte kurtulacaktım...

Bir adım daha...

Uzun süredir planlıyordum bugünü. Başkalarına yük olmuş bir hayatı sonlandırmaktan daha iyi ne olabilirdi? Acınılası bir hayat ne vermişti ki bana. Hem yokluğum kimi üzecekti. Birkaç damla gözyaşından sonra normale dönerdi hayatları.

Bir adım daha...

Annem... Onu resimlerden tanıyorum. Sesini duymadım, kokusunu içime hiç çekmedim. Doğduğum günün gecesi tam da buradan atmış kendini. Neden mi? Kolları olmayan bir bebek dünyaya getirmenin acısı, çevrenin lanetleyen bakışları, kocasının bile eve gelmeyişi... Lohusa ruhu kaldıramamış bu acıyı... Şimdi ben de aynı onun gibi kaldıramadığım bir hayatı bırakıyorum geride.

Bir adım daha...

Babam... Doğduğum gün evi terk edip gitmiş. Annemin cenazesinde pişmanlık gözyaşları dökmüş. Hayatı boyunca beni suçladığını asla tebessüm etmeyen yüzünden biliyorum. Böyle oluşum ne benim, ne annemin, ne de onun suçuydu. Ama herkes annemi suçlamış, o ölünce de beni...

Bir adım daha...

Kendi kendime büyüdüm. Dişlerimle kalem tuttum. Okumayı-yazmayı öğrendim. Birini sevdim, nasıl olduysa o da beni. Kimsesizdik ikimiz de... Kimse olduk birbirimize. O çalışıyordu, ben yarım halimle evimizi çekip çeviriyordum. Sonra bir gün içimde bir can taşıdığımı öğrendim. Biraz sevindim, çokça korktum... Ben bu halimle ona nasıl bakacaktım. Tüm korkularımla onu içimde büyüttüm.

Bir adım daha...

Doğdu... Minicik elleri vardı. Benim tüm eksikliğime rağmen onun her şeyi tamdı. Geldi ve hayatımızı neşeyle doldurdu. Ona bakabilirim sandım. Sevgim yeter sandım. Yetti mi? Yeterdi belki... Ama yataktan düşünce kaldırıp koyamadım. Yetememiştim. İşte o gün anladım asla yetemeyecektim. Elleri uzanacaktı tutamayacaktım. Arabalar geçerken ezilmesin diye kucağıma alamayacaktım. Okul çantasını taşıyamayacaktım. Bütün bunlar aklımdan geçti teker teker. Ben ona bakamayacaktım.

Bir adım daha...

Dalgalarla göz göze gelmişim. Sadece bir adım kalmıştı. Sonra bitecekti her şey... Annemi alan sular beni de kabullenecekti sinesine. Gazetelerin üçüncü sayfasında küçük bir köşede haber olacaktım. Anneme beni bıraktığı için nasıl kızdıysam, kızım da bana kızacaktı, belki büyüyünce anlardı beni, anne olunca...

Son adım...

İrkildim... Bir kelebek tam burnuma kondu. Başımı delice salladım, gitmiyordu. Kollarım olmadığı için dalga mı geçiyordu benimle? Bu kelebekte nereden çıkmıştı şimdi, bütün soğukkanlılığımı kaybetmişim. Etrafıma bakınca korkmaya başladım. Kafam karışmıştı... Gitmekle kalmak arasında bir yol var mıydı? Başımı defalarca sallamama rağmen gitmedi.

Kızım... Onu evde yalnız bırakmıştım. Ya yine düşerse... Annem beni bırakmıştı, ben de kızımı... Her şeyi tamdı ama anne sevgisi olmadan büyüyebilir miydi?

Karadeniz'in dalgaları adımları fısıldıyordu. Baharın ılık havası yüzümü okşuyor, ruhumu içine katmak istercesine esiyordu. Hiç olmadığım kadar huzurluydum sanki... İçimde bir çocuk koşuyor, benim tutamadığım her şeyi kucaklıyordu. Yalnızdım ve gökyüzü maviydi...

Kocamın elini hiç tutamadım. Kızımın elini de hiç tutamayacaktım.
Ve Karadeniz'in dalgaları adımları fısıldıyordu...